

Na sekundu přemýšlel o tom, že bude zapírat, ale nebyl důvod. Pokud mohl být k někomu upřímný ohledně rodinného businessu, byla to jeho sestra, i když v něm sama nefigurovala. „No, prokoukla jsi to.“

„Takže to víš taky. Proč to teda děláš?“

Zvyklý na její poměrně logické, avšak repetitivní dotazy tohoto rázu okamžitě reagoval. „Victor se zřejmě po tom setkání cítí lépe, i když vlastně nic nezjistí.“ U zastrkávání košile do kalhot však zaváhal. „A ve finále já z něj dostanu víc o situaci v představenstvu než on o tátovi ode mě.“

„Tvůj táta je předseda správní rady, Gabrieli,“ procedila monotónně.

Zvlnil rty. „Přesně tak.“ A proto si Victor myslel, že od něj může vyzvídat, jestli náhodou George Smoother nehodlal zbytek rady něčím překvapit. Přitom Gabe by spočítal na prstech jedné ruky, kdy mu táta byt jen naznačil alespoň střípek informací z jejich zasedání.

Koneckonců, on byl taky jen zaměstnanec. Dozvídal se tedy interní informace ve stejnou chvíli jako ostatní.

„Neuvěřitelné,“ vzdychla trochu rezignovaně Ivy. „Tak aspoň že z toho taky něco máš. Kolik už jsi jich tento týden zvládl?“

„Méně, než bych chtěl. Jídlo v *Hiltonu* je rozhodně lepší než to, co jsem si já schopen strčit do mikrovlnky.“

Bohužel jeho plán odvést její pozornost nevyšel, když tiše zopakovala: „Tak kolik?“

„Myslím, že čtyři.“

„Čtyři? Jen tento týden? Bože, Gabe, je pátek.“

Usmál se sám pro sebe, protože věděl naprosto přesně, jakou debatu povedou dále. Jeho mladší sestra mu hodlala vykládat, že by neměl tolik pracovat, měl by víc odpočívat a užívat si života. A Gabe by s ní jako vždy souhlasil. Konec příběhu. „Pojďme se do toho nepouštět. Víš, že máš pravdu. Máme zhruba pět minut, než zapnu fén, takže mi raději řekni, jak se ti daří?“

Pohrdavé odfrknutí bylo znamením, že to téma nechala konečně být. „Fén? Copak se stále držíš té své posedlosti vlasy?“

Ohradil se spíše z principu, jelikož věděl, že Ivy si ho bude za zvyk z puberty dobírat snad navždy. „To je logické. Jsem po sprše a spěchám. Mám si vlasy vysušit větrem? Třeba vystrčit hlavu z auta za jízdy?“

Zvonivý smích byl nakažlivý. „Jedeš mercedesem?“

Gabe sestře potvrdil, že má na ten večer opravdu domluven odvoz jejich řidičem, a přitom si už poslepu zapínal manžetové knoflíčky.

„Vlastně jsem vždycky chtěla otevřít to střešní okénko a vystrčit hlavu. A jako ve filmech se koukat po Times Square. Ach, to musí být boží. Umím si představit, že bys měl takovou jízdu pačesy nadýchané ve stylové vlně z tváře přesně tak, jak to máš rád.“

„Výtečný nápad, ale nejspíš do něj nepůjdu.“

„Zbabělče. Nemůžu uvěřit tomu, že jsme to za těch milion jízd limuzínou nikdy nezkusili.“

Uchechl se a pro jednou zase zakroutil hlavou nad nápady Ivy Eleny. Oběma bylo jasné, že by z nich rodiče neměli radost, kdyby je něco takového napadlo. Speciálně Ivyina máma, tedy jeho nevlastní. „A jak se má Sebastian?“

„Neee! Nestočíš náš rozhovor na mého snoubence, i když to děláš velmi elegantně, Gabrieli. Víš totiž moc dobře, že dokážu o Sebovi žvanit hodiny.“

Hodil si kravatu kolem krku, zatím jen na volno, a na moment zaváhal u své sbírky polobotek. „Pololesklé, nebo zářivě lesklé oxfordy?“

„Hmm, říkal jsi, že jdeš s Polanským?“

„Přesně.“

„Tak to rozhodně pololesklé. Victora by klepla pepka z plné záře tvých oxfordů. Už tak se tě bojí.“

To nebyla úplně pravda, ale bylo faktem, že ho někteří dokonce starší a zkušenější členové správní rady jejich firmy respektovali. Ne protože byl